DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

15. december 2011 *

I sag C-409/10,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Bundesfinanzhof (Tyskland) ved afgørelse af 29. juni 2010, indgået til Domstolen den 16. august 2010, i sagen:

Hauptzollamt Hamburg-Hafen

mod

Afasia Knits Deutschland GmbH,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Tizzano, og dommerne M. Safjan, M. Ilešič (refererende dommer), E. Levits og M. Berger,

* Processprog: tysk.

generaladvokat: J. Mazák
justitssekretær: fuldmægtig B. Fülöp,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 7. juli 2011,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Afasia Knits Deutschland GmbH ved Rechtsanwälte H. von Zanthier og M. Stawska-Höbel

— den tjekkiske regering ved M. Smolek, som befuldmægtiget

— den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato G. Albenzio

— Europa-Kommissionen ved A. Bordes og B.-R. Killmann, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 15. september 2011,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 32 i protokol nr. 1 i bilag V til partnerskabsaftalen mellem på den ene side medlemmerne af gruppen af stater i Afrika, Vestindien og Stillehavet og på den anden side Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater, undertegnet i Cotonou den 23. juni 2000 (EFT 2000 L 317, s. 3) og godkendt på Fællesskabets vegne ved Rådets afgørelse 2003/159/EF af 19. december 2002 (EUT 2003 L 65, s. 27, herefter »Cotonouaftalen«), og af artikel 220 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2700/2000 af 16. november 2000 (EFT L 311, s. 17, herefter »toldkodeksen«).

2 Anmodningen er indgivet under en sag mellem Hauptzollamt Hamburg-Hafen (hovedtoldkontoret ved havnen i Hamburg, herefter »Hauptzollamt«) og Afasia Knits Deutschland GmbH (herefter »Afasia«) vedrørende importafgifter, som dette selskab efterfølgende har betalt som følge af indførsel til EU af tekstiler.

Retsforskrifter

Cotonouaftalen

3 Cotonouaftalen trådte i kraft den 1. april 2003. I henhold til AVS-EF-Ministerrådets afgørelse nr. 1/2000 af 27. juli 2000 om overgangsforanstaltninger, der skal gælde fra den 2. august 2000 indtil AVS-EF-partnerskabsaftalens ikrafttræden (EFT L 195, s. 46), som forlænget ved AVS-EF-Ministerrådets afgørelse nr. 1/2002 af 31. maj 2002 (EFT L 150, s. 55), har denne aftale været genstand for en fremskyndet gennemførelse fra den 2. august 2000.

4 En revideret aftale blev undertegnet i Luxembourg den 25. juni 2005 og trådte i kraft den 1. juli 2008. Den 14. juni 2010 vedtog Rådet afgørelse 2010/648/EU om undertegnelse på Den Europæiske Unions vegne af aftalen om ændring for anden gang af partnerskabsaftalen mellem på den ene side medlemmerne af gruppen af stater i Afrika, Vestindien og Stillehavet og på den anden side Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater, undertegnet i Cotonou den 23. juni 2000, som ændret første gang i Luxembourg den 25. juni 2005 (EUT L 287, s. 1). Henset til tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen er denne tvist imidlertid omfattet af den oprindelige version af Cotonouaftalen.

5 Det følger af artikel 100 i Cotonouaftalen, at »[d]e protokoller og bilag, der er knyttet til denne aftale, udgør en integrerende del deraf. [...]«.

6 Cotonouaftalens bilag V, som har overskriften »Handelsordning gældende i den i artikel 37, stk. 1, omhandlede forberedelsesperiode«, bestemte i artikel 1, at »[p]rodukter med oprindelse i AVS-staterne fritages for told og afgifter med tilsvarende virkning ved indførsel i Fællesskabet«.

7 Protokol nr. 1 i bilag V vedrørende definition af begrebet »produkter med oprindelsesstatus« og om metoderne for administrativt samarbejde (herefter »protokol nr. 1«) bestemte i artikel 2, stk. 1, følgende:

»Med henblik på anvendelsen af bestemmelserne [...] i bilag V anses følgende produkter som produkter med oprindelse i AVS-staterne:

a) produkter, der fuldt ud er fremstillet i AVS-staterne i den i artikel 3 i denne protokol fastlagte betydning

b) produkter, der er fremstillet i AVS-staterne, og som indeholder materialer, der ikke fuldt ud er fremstillet i AVS-staterne, forudsat at disse materialer har undergået tilstrækkelig bearbejdning eller forarbejdning i AVS-staterne i den i artikel 4 i denne protokol fastlagte betydning.«

8 Afsnit IV med overskriften »Bevis for oprindelse« indeholdt bl.a. artikel 14 i protokollen, hvis stk. 1 havde følgende ordlyd:

»Produkter med oprindelse i AVS-staterne er ved indførsel i Fællesskabet omfattet af de fordele, der er følger af bestemmelserne i bilag V, når der forelægges:

a) et varecertifikat EUR.1 [herefter »EUR.1-certifikatet«] [...]

[…]«

9 Protokollens artikel 15, stk. 1, bestemte, at EUR.1-certifikatet udstedes af udførselslandets toldmyndigheder. Det følger af samme bestemmelses stk. 3, at »[d]en eksportør, der anmoder om at få udstedt et [EUR.1-certifikat], skal til enhver tid på anmodning af toldmyndighederne i den eksporterende AVS-stat, hvor [certifikatet] er udstedt, kunne fremlægge alle relevante dokumenter, som beviser, at de pågældende varer har oprindelsesstatus [...]«.

10 I henhold til protokollens artikel 28, stk. 1, skal eksportøren opbevare de i artikel 15, stk. 3, omhandlede dokumenter i mindst tre år.

11 Afsnit V i protokol nr. 1 med overskriften »Ordninger for administrativt samarbejde« indeholdt bl.a. artikel 31 og 32 med overskrifterne »Gensidig bistand« og »Kontrol af beviser for oprindelse«.

12 Artikel 31, stk. 1 og stk. 2, første afsnit, havde følgende ordlyd:

»1. AVS-staterne tilsender Kommissionen aftryk af de anvendte stempler sammen med en fortegnelse over adresserne på de toldmyndigheder, der er kompetente til at udstede [EUR.1-certifikater] og til efterfølgende at kontrollere [EUR.1-certifikaterne] og fakturaerklæringer.

Fra den dato, hvor Kommissionen modtager oplysningerne, accepteres [EUR.1-certifikaterne] og fakturaerklæringer med henblik på anvendelse af præferenceordningen.

Kommissionen videregiver disse oplysninger til medlemsstaternes toldmyndigheder.

2. For at sikre en korrekt anvendelse af denne protokol yder Fællesskabet [...] og AVS-staterne gennem de kompetente toldmyndigheder hinanden gensidig bistand ved kontrollen af ægtheden af [EUR.1-certifikaterne] eller fakturaerklæringer og af rigtigheden af de oplysninger, der er anført i disse dokumenter.«

13 Artikel 32 i protokol nr. 1 bestemte:

»1. Efterfølgende kontrol af oprindelsesbeviser skal foretages ved stikprøver, og i øvrigt når indførselslandets toldmyndigheder nærer begrundet tvivl om dokumenternes ægthed, de pågældende produkters oprindelsesstatus eller opfyldelsen af de øvrige betingelser i denne protokol.

2. Med henblik på gennemførelse af bestemmelserne i stk. 1 skal indførselslandets toldmyndigheder tilbagesende [EUR.1-certifikatet] og fakturaen, hvis den er blevet forelagt, fakturaerklæringen eller en kopi af disse dokumenter til udførselslandets toldmyndigheder, i givet fald med angivelse af årsagerne til, at der anmodes om kontrol. Samtlige dokumenter og oplysninger, som de er kommet i besiddelse af, og som tyder på, at angivelserne i oprindelsesbeviset er ukorrekte, fremsendes til støtte for anmodningen om kontrol.

3. Kontrollen gennemføres af udførselslandets toldmyndigheder. De er i denne sammenhæng berettiget til at kræve alle oplysninger og foretage alle former for kontrol af eksportørens regnskaber eller enhver anden kontrol, som de finder hensigtsmæssig.

[…]

5. De toldmyndigheder, der har anmodet om kontrol, skal snarest muligt underrettes om resultaterne af denne kontrol. Det skal klart fremgå af disse resultater, om dokumenterne er ægte, og om de pågældende varer kan betragtes som varer med oprindelsesstatus og opfylder de øvrige betingelser i denne protokol.

[…]

7. Hvis det af kontrolproceduren eller andre foreliggende oplysninger synes at fremgå, at bestemmelserne i denne protokol overtrædes, skal AVS-staten på eget initiativ eller efter anmodning fra Fællesskabet hurtigt foretage eller lade foretage passende undersøgelser for at afsløre og forhindre sådanne overtrædelser, og med henblik herpå kan AVS-staten opfordre Fællesskabet til at deltage i undersøgelsen.«

Toldkodeksen

14 Toldkodeksen er blevet ophævet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 450/2008 af 23. april 2008 om EF-toldkodeksen (moderniseret toldkodeks) (EUT L 145, s. 1), hvoraf visse bestemmelser fandt anvendelse fra den 24. juni 2008. Henset til tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen er det toldkodeksens bestemmelser, der finder anvendelse på denne tvist.

15 I den version, som finder anvendelse på tvisten i hovedsagen, bestemte toldkodeksens artikel 220, stk. 1, at »[h]vis det afgiftsbeløb, som følger af en toldskyld, ikke er bogført [...] eller er bogført for lavt i forhold til det efter lovgivningen skyldige beløb,

skal bogføringen af det afgiftsbeløb, der skal opkræves eller efteropkræves, ske senest to dage efter det tidspunkt, hvor toldmyndighederne er blevet klar over situationen og kan beregne det efter lovgivningen skyldige beløb og fastslå, hvem der er debitor (efterfølgende bogføring). [...]«.

16 Der blev imidlertid fastsat visse undtagelser til den efterfølgende bogføring i artikel 220, stk. 2. Bestemmelsen havde følgende ordlyd:

»[Der] foretages [...] ikke efterfølgende bogføring, når

[…]

b) det efter lovgivningen skyldige afgiftsbeløb ikke er blevet bogført som følge af en fejl, som toldmyndighederne selv har begået, og som debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget, hvis sidstnævnte i øvrigt i forbindelse med toldangivelsen har handlet i god tro og overholdt samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter.

Er præferencebehandlingen af varen indrømmet på grundlag af et administrativt samarbejde med myndighederne i et tredjeland, anses et ukorrekt certifikat udstedt af disse myndigheder for en fejl, som ikke med rimelighed kunne forventes opdaget, jf. første afsnit.

Udstedelse af et ukorrekt certifikat anses dog ikke for en fejl, når certifikatet er baseret på eksportørens ukorrekte fremstilling af de faktiske forhold, medmindre det er klart, at de udstedende myndigheder var bekendt med eller burde have været bekendt med, at varen ikke var berettiget til præferencebehandling.

Debitor kan påberåbe sig at have handlet i god tro, når han kan påvise, at han i den periode, hvor de pågældende forretningsaktiviteter har fundet sted, har udvist omhu for at sikre sig, at samtlige betingelser for præferencebehandling er opfyldt.

[…]«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

17 Afasia tilhører en koncern, som handler med tekstiler. Koncernen har hovedsæde i Hongkong (Kina) og har bl.a. etableret virksomheder på Jamaica.

18 I 2002 anmodede Afasia om at bringe flere sendinger tekstiler fra selskabet ARH Enterprises Ltd (herefter »ARH«), som er et af koncernens jamaicanske selskaber, i fri omsætning i Unionen.

19 Afasia opnåede denne adgang til fri omsætning på grundlag af en angivelse af Jamaica som oprindelsesland og med forelæggelse af EUR.1-certifikater, som var udstedt af de jamaicanske toldmyndigheder, og som attesterede denne oprindelse.

20 I forbindelse med et kontrolbesøg i Jamaica, som Kommissionen, og nærmere bestemt Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF), gennemførte i marts 2005 på opfordring af det jamaicanske ministerium for udenrigsanliggender og -handel på baggrund af en mistanke om uregelmæssigheder, blev alle EUR.1-certifikater, der var udstedt i perioden mellem 2002 og 2004, kontrolleret. Resultaterne af dette kontrolbesøg blev sammenfattet i en rapport af 23. marts 2005, som var forsynet med Kommissionens brevhoved. Rapporten blev underskrevet af deltagerne i besøget og — på vegne af Jamaica — af den faste repræsentant for ministeriet for udenrigsanliggender og -handel.

21 Følgende fremgår af rapporten:

— De jamaicanske eksportører, herunder ARH, havde tilsidesat bestemmelserne i Cotonouaftalen, da de fleste eller alle de varer, der var udført til Unionen, enten var fremstillet af færdige varer fra Kina eller var færdige tekstiler fra Kina.

— Visse af de eksporterede varer kunne ganske vist have haft oprindelse i Jamaica, men de pågældende eksportører havde imidlertid ikke kunnet godtgøre dette over for undersøgelsesteamet.

— De jamaicanske eksportører havde med deres ansøgninger om udstedelse af EUR.1-certifikater afgivet urigtige erklæringer vedrørende varernes oprindelse, hvilket på grund af den professionelle måde, hvorpå sløringen af varernes oprindelse var foregået, havde været meget vanskeligt at opdage for de jamaicanske myndigheder. Disse myndigheder havde således handlet med tilstrækkelig omhu og i god tro.

— De jamaicanske toldmyndigheder konkluderede, at de EUR.1-certifikater, der var udstedt siden 2002, var fejlagtige og dermed ugyldige.

22 Henset til det manglende samarbejde fra ejerne af Afasia-koncernens side under undersøgelsen, og henset til den omstændighed, at der ikke blev fundet nogen dokumenter under et kontrolbesøg på ARH's fabrikker og kontorer, bygger resultaterne af undersøgelsen, således som de fremgår af foregående præmis, særligt på en undersøgelse af transportdokumenter og dokumenter, som de jamaicanske myndigheder havde til rådighed vedrørende de eksporterede sendinger varer, samt på en sammenligning af de oplysninger, der fremgår af disse dokumenter, med de oplysninger, der er indeholdt i dokumenter fremlagt for undersøgelsesteamet af de kinesiske toldmyndigheder. Det fremgik af denne undersøgelse og sammenligning, at de fleste af de varer, der indgik i disse sendinger, ikke havde kunnet være fremstillet i Jamaica, men enten er blevet samlet af færdige tekstilvarer fra Kina eller består af færdige tekstiler fra Kina.

23 Den 3. maj 2005 efteropkrævede Hauptzollamt told vedrørende de pågældende sendinger tekstiler for et beløb på 62 323,45 EUR.

24 Afasia har anfægtet denne afgørelse og gjort gældende, at det var umuligt at fremlægge beviser for varernes oprindelse i Jamaica, idet fabrikkerne på Jamaica var blevet ødelagt som følge af en orkan i 2004. Endvidere var de EUR.1-certifikater, som oprindeligt blev udstedt af de jamaicanske myndigheder, stadig gyldige, idet de ikke var blevet annulleret korrekt af disse myndigheder.

25 Da Hauptzollamt fastholdt sin afgørelse, anlagde Afasia sag ved Finanzgericht Hamburg. Retten gav Afasia medhold, idet de konstateringer, der lå til grund for beslutningen om efteropkrævning af importafgift, ikke beroede på en anmodning om kontrol

til de jamaicanske toldmyndigheder eller på disse myndigheders efterforskninger, men på en undersøgelse foretaget af Kommissionens tjenestegrene. De EUR.1-certifikater, der var fremlagt for de pågældende sendinger tekstiler, var følgelig ikke gyldigt erklæret for ugyldige. Retten fastslog i øvrigt, at Afasia havde en berettiget forventning om regelmæssigheden af indførslen af de pågældende varer.

26 Hauptzollamt har iværksat appel til prøvelse af denne dom ved Bundesfinanzhof, som, idet den er i tvivl om Finanzgericht Hamburgs vurderinger, har besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Er det i overensstemmelse med artikel 32 i protokol nr. 1 [...], når Europa-Kommissionen i det væsentlige selv foretager efterfølgende kontrol af udstedte oprindelsesbeviser i udførselslandet, om end med støtte fra stedlige myndigheder, og er der tale om et kontrolresultat som omhandlet i denne forskrift, når de på denne måde af Kommissionen opnåede kontrolresultater nedskrives i en rapport, som medunderskrives af en repræsentant for udførselslandets regering?

Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, spørges:

2) Kan afgiftsskyldneren i et tilfælde, som det i hovedsagen omhandlede, hvor [EUR.1-certifikater], der er tildelt i en bestemt tidsperiode, er erklæret ugyldige af udførselslandet, da varernes oprindelse ved en efterfølgende kontrol ikke kunne bekræftes, men hvor det imidlertid ikke kan udelukkes, at enkelte eksportvarer

opfyldte oprindelsesbetingelserne, under påberåbelse af artikel 220, stk. 2, litra b), andet og tredje afsnit, i [toldkodeksen] gøre berettiget forventning gældende under henvisning til, at de [EUR.1-certifikater], der blev fremlagt i hans tilfælde, muligvis var korrekte og dermed var baseret på eksportørens korrekte fremstilling af de faktiske forhold?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

27 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 32 i protokol nr. 1 skal fortolkes således, at resultaterne af en efterfølgende kontrol med EUR.1-certifikater udstedt af en AVS-stat er bindende for myndighederne i de medlemsstater, hvortil de i certifikaterne nævnte varer er indført, når denne kontrol i det væsentlige består i en undersøgelse gennemført i denne AVS-stat af Kommissionen, og resultaterne er meddelt de pågældende myndigheder i en rapport, som er medunderskrevet af en repræsentant for den pågældende AVS-stat.

28 Som Domstolen allerede har fastslået, er det administrative samarbejde, som følger af en protokol, der i et bilag til en aftale mellem Unionen og et tredjeland fastsætter bestemmelser om varers oprindelse, baseret på gensidig tillid mellem indførselsmedlemsstatens myndigheder og myndighederne i udførselslandet (dom af 9.2.2006, forenede sager C-23/04 - C-25/04, Sfakianakis, Sml. I, s. 1265, præmis 21, og af 1.7.2010, sag C-442/08, Kommissionen mod Tyskland, Sml. I, s. 6457, præmis 70).

29 Hvad særligt angår den efterfølgende kontrol med de EUR.1-certifikater, som er udstedt af udførselsstaten, er de konklusioner, som myndighederne i denne stat er kommet frem til, bindende for myndighederne i indførselsmedlemsstaten. Det samarbejde, som følger af en protokol vedrørende varers oprindelse, kan således kun fungere, såfremt indførselsstaten lægger de afgørelser til grund, der lovligt er truffet af udførselsstaten (dom af 17.7.1997, sag C-97/95, Pascoal & Filhos, Sml. I, s. 4209, præmis 33, dommen i sagen Kommissionen mod Tyskland, præmis 72 og 73, og dom af 25.2.2010, sag C-386/08, Brita, Sml. I, s. 1289, præmis 62).

30 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt resultaterne af en efterfølgende kontrol under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede kan udgøre afgørelser, der lovligt er truffet af udførselsstaten og således er bindende for myndighederne i indførselsmedlemsstaten, skal det først bemærkes, at i modsætning til hvad Afasia har anført, kan en efterfølgende kontrol med EUR.1-certifikater udstedt af en AVS-stat gennemføres uden en anmodning fra myndighederne i indførselsmedlemsstaten.

31 Det bemærkes i denne forbindelse, at ud over de bestemmelser, som er fastsat i artikel 32, stk. 1-6, i protokol nr. 1, bestemmes det i denne artikels stk. 7, at den eksporterende AVS-stat på eget initiativ eller efter anmodning fra Unionen skal foretage passende undersøgelser for at afsløre og forhindre overtrædelser af protokollens bestemmelser.

32 Det følger heraf, således som den tjekkiske og italienske regering samt Kommissionen har understreget i sine skriftlige indlæg, og som generaladvokaten har anført det i punkt 23 i forslaget til afgørelse, at en efterfølgende kontrol ikke kun skal udføres, når indførselsmedlemsstaten anmoder herom, men også generelt når en af aftaleparterne eller Kommissionen, som det i henhold til artikel 211 EF tilkommer at sikre aftalens korrekte anvendelse, er af den opfattelse, at der er indicier for uregelmæssigheder vedrørende oprindelsen af de indførte varer (jf. analogt Sfakianakis-dommen, præmis 30 og 31, og dommen i sagen Kommissionen mod Tyskland, præmis 82).

33 Det skal dernæst bemærkes, at artikel 32, stk. 7, i protokol nr. 1 giver den eksporterende AVS-stat mulighed for at opfordre Unionen til at deltage i undersøgelserne. Det er ubestridt i den foreliggende sag, at den undersøgelse, som OLAF har foretaget, er gennemført på opfordring fra det jamaicanske ministerium for udenrigsanliggender og -handel, således som det fremgår af rapporten fra dette kontrolbesøg. Under disse omstændigheder kan den undersøgelse, som OLAF har foretaget i Jamaica, i modsætning til hvad Afasia har gjort gældende, ikke betragtes som en indblanding i den pågældende stats interne anliggender og udgør således ikke en tilsidesættelse af denne stats suverænitet.

34 Det skal ligeledes bemærkes, at det hverken er præciseret i protokol nr. 1 eller i andre akter tilknyttet Cotonouaftalen, hvorledes Unionens deltagelse i den eksporterende AVS-stats undersøgelser skal finde sted. Da der ikke findes specifikke bestemmelser herom, og henset til formålene med en korrekt anvendelse af den pågældende aftale og et godt administrativt samarbejde, bemærkes, at protokollens artikel 32, stk. 7, giver den eksporterende AVS-stat mulighed for — hvis denne stat ønsker det eller accepterer et forslag fra Unionen i denne retning — at gøre brug af OLAF's ressourcer og ekspertise ved i overvejende grad at lade OLAF foretage undersøgelsen. Når den eksporterende AVS-stat vælger denne løsning, er det tilstrækkeligt for, at denne stat opfylder sin rolle som ansvarlig for den efterfølgende kontrol, at den utvetydigt skriftligt anerkender, at den har vedtaget resultaterne af OLAF's undersøgelse som sine egne.

35 Som generaladvokaten har anført i punkt 25 og 29 i forslaget til afgørelse, skal denne anerkendelse af resultaterne af undersøgelsen være dateret og underskrevet på vegne af den eksporterende AVS-stat, og den omstændighed, at disse resultater findes i et dokument med OLAF's brevhoved, er uden betydning.

36 Da protokollens artikel 32, stk. 7, heller ikke indeholder bestemmelser om den form, hvorunder resultaterne af undersøgelserne skal meddeles indførselsmedlemsstaten for at være bindende for denne medlemsstats myndigheder, skal det bemærkes, at en

fremsendelse til disse af en rapport fra OLAF's undersøgelse, som er behørigt underskrevet på vegne af den eksporterende AVS-stat, og hvoraf det utvetydigt fremgår, at EUR.1-certifikaterne er fejlagtige og følgelig ugyldige, gør disse resultater bindende for de pågældende myndigheder.

37 Hvad endelig angår det spørgsmål, som ligeledes er rejst af Afasia, om, hvorvidt den person, der har underskrevet rapporten fra undersøgelsen på vegne af den eksporterende AVS-stat, havde beføjelse til dette ifølge denne stats ret, skal det for det første bemærkes, at uden en sådan bemyndigelse kan den pågældende AVS-stat ikke betragtes som havende vedtaget resultaterne af undersøgelsen som sine egne, og for det andet, at den gensidige tillid, som karakteriserer samarbejdet mellem de eksporterende AVS-stater og indførselsmedlemsstaterne, indebærer, at sidstnævnte ikke systematisk skal undersøge gyldigheden af underskrifter fra personer, som forekommer at have kompetence til at binde AVS-staten på eksportområdet.

38 Det er følgelig alene i tilfælde af tvivl om, hvorvidt den person, der har underskrevet på vegne af den eksporterende AVS-stat, havde beføjelse hertil, at det tilkommer myndighederne i indførselsmedlemsstaten at undersøge hos den pågældende AVS-stat, om den pågældende havde kompetence til at forpligte staten på dette område.

39 I det foreliggende tilfælde tilkommer det den forelæggende ret at vurdere, om Hauptzollamt, henset til de oplysninger, som findes i rapporten fra undersøgelsen, og Afasias argumenter vedrørende den manglende kompetence for den faste repræsentant for ministeriet for udenrigsanliggender og -handel til at underskrive dette dokument på vegne af Jamaica, burde have foretaget en undersøgelse af dette forhold.

40 Henset til ovenstående bemærkninger skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 32 i protokol nr. 1 skal fortolkes således, at resultaterne af en efterfølgende kontrol vedrørende rigtigheden af varernes oprindelse, således som angivet i de EUR.1-certifikater, der er udstedt af en AVS-stat, og som i det væsentlige bestod i en undersøgelse

gennemført af Kommissionen, og nærmere bestemt OLAF, i denne stat på opfordring fra denne, er bindende for myndighederne i den medlemsstat, hvortil varerne er indført, idet det tilkommer den forelæggende ret at undersøge, om disse myndigheder har modtaget et dokument, hvoraf det utvetydigt fremgår, at AVS-staten anerkender de pågældende resultater som sine egne.

Det andet spørgsmål

41 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), skal fortolkes således, at importøren i tilfælde af, at de EUR.1-certifikater, som er udstedt for indførsel af varerne i Unionen, er blevet erklæret ugyldige som følge af, at udstedelsen af disse certifikater var behæftet med uregelmæssigheder, og at præferenceoprindelsen som angivet på disse certifikater ikke har kunnet bekræftes under en efterfølgende kontrol, kan anfægte en efteropkrævning af importafgift ved at påberåbe sig, at det ikke er udelukket, at visse af disse varer reelt havde den pågældende præferenceoprindelse.

42 Den pågældende ret ønsker oplysning om de eventuelle retsvirkninger af undersøgelsesteamets konstateringer, således som de fremgår af denne doms præmis 21, hvorefter det er muligt, at visse af de pågældende varer havde oprindelse i Jamaica, men at eksportørerne imidlertid ikke havde kunnet fremlægge beviser herfor.

43 Det skal i denne forbindelse først bemærkes, at formålet med den efterfølgende kontrol er at fastslå rigtigheden af den oprindelse, der er angivet i EUR.1-certifikatet (dom af 9.3.2006, sag C-293/04, Beemsterboer Coldstore Services, Sml. I, s. 2263, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis).

44 Som Domstolen gentagne gange har fastslået, gælder det, at når det ikke ved en efterfølgende kontrol kan fastslås, at den i EUR.1-certifikatet anførte oprindelse for varen er korrekt, må det herefter lægges til grund, at varen er af ukendt oprindelse, og at EUR.1-certifikatet derfor er udstedt, og præferencetariffen indrømmet, med urette (dom af 7.12.1993, sag C-12/92, Huygen m.fl., Sml. I, s. 6381, præmis 17 og 18, og af 14.5.1996, forenede sager C-153/94 og C-204/94, Faroe Seafood m.fl., Sml. I, s. 2465, præmis 16, samt dommen i sagen Beemsterboer Coldstore Services, præmis 34).

45 Denne retspraksis er til hinder for, at importøren med henvisning til varernes ukendte oprindelse og følgelig den omstændighed, at det ikke kan udelukkes, at varerne kan have den på de ugyldige EUR.1-certifikater anførte præferenceoprindelse, kan undgå efteropkrævningen af importafgifterne.

46 Det følger tværtimod af retspraksis, at efteropkrævningen af told, der ikke er erlagt ved indførslen, er den sædvanlige følge af den omstændighed, at den efterfølgende kontrol ikke gjorde det muligt at bekræfte varernes oprindelse, således som anført på EUR.1-certifikatet (dommen i sagen Huygen m.fl., præmis 19, og i sagen Faroe Seafood m.fl., præmis 16).

47 For at importøren med rette kan påberåbe sig en berettiget forventning efter toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), og således drage fordel af fritagelsen fra den i denne bestemmelse fastsatte efteropkrævning, skal tre kumulative betingelser være opfyldt. For det første skal den uregelmæssige udstedelse af EUR.1-certifikater bero på en fejl, som de kompetente myndigheder selv har begået, endvidere skal den fejl, der er begået af myndighederne, være af en sådan karakter, at den ikke med rimelighed kunne forventes at være blevet opdaget af en afgiftspligtig i god tro, og endelig skal den afgiftspligtige have overholdt samtlige gældende bestemmelser (jf. bl.a. dommen i sagen Faroe Seafood m.fl., præmis 83, samt dom af 3.3.2005, sag C-499/03 P, Biegi Nahrungsmittel og Commonfood mod Kommissionen, Sml. I, s. 1751, præmis 46, og af 18.10.2007, sag C-173/06, Agrover, Sml. I, s. 8783, præmis 30).

48 Når myndighederne i udførselslandet, således som det er tilfældet i hovedsagen, har udstedt fejlagtige EUR.1-certifikater i forbindelse med et administrativt samarbejde, skal denne udstedelse i henhold til artikel 220, stk. 2, litra b), andet og tredje afsnit, betragtes som en fejl begået af de pågældende myndigheder, medmindre det viser sig, at certifikaterne er udstedt på grundlag af eksportørens ukorrekte fremstilling af de faktiske omstændigheder. Hvis de pågældende certifikater er udstedt på grundlag af fejlagtige oplysninger fra eksportøren, er den første af de tre ovennævnte kumulative betingelser ikke opfyldt, og der skal således ske efteropkrævning af importafgift, medmindre det er åbenlyst, at de myndigheder, der har udstedt sådanne certifikater, vidste eller burde have vidst, at varerne ikke opfyldte betingelserne for at drage fordel af præferenceordningen.

49 Selv om den forelæggende ret i hovedsagen ikke stiller spørgsmålstegn ved konstateringen i rapporten fra den gennemførte kontrol, hvorefter de jamaicanske myndigheder ikke vidste eller kunne have vidst, at de af ARH udførte tekstiler ikke opfyldte betingelserne for at have jamaicansk oprindelse, ønsker retten derimod oplyst, om det tilkommer Hauptzollamt at godtgøre, om de fejlagtige certifikater er blevet udstedt på grundlag af ukorrekte oplysninger fra dette selskab, eller om det derimod tilkommer Afasia at godtgøre, at ARH har fremstillet de faktiske omstændigheder korrekt for de jamaicanske myndigheder.

50 Retten ønsker nærmere bestemt oplyst, hvorledes den fortolkning af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), som Domstolen nåede frem til i dommen i sagen Beemsterboer Coldstore Services, skal overføres til omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede.

51 Domstolen fastslog i den pågældende dom, at det ikke kan kræves af toldmyndighederne i indførselslandet at godtgøre, at eksportøren har fremlagt fejlagtige oplysninger, når det viser sig, at sidstnævnte ikke havde beholdt dokumenterne vedrørende de pågældende varer i mindst tre år, på trods af forpligtelsen i den gældende lovgivning. Under sådanne omstændigheder har de pågældende myndigheder ikke mulighed for

at bevise, om de oplysninger, der blev fremlagt af eksportøren med henblik på udstedelsen af et EUR.1-certifikat, var korrekte eller ej (dommen i sagen Beemsterboer Coldstore Services, præmis 40).

52 Afasia har gjort gældende, at den af Domstolen valgte løsning i dommen i sagen Beemsterboer Coldstore Services ikke kan overføres på hovedsagen, idet ARH ikke kunne overholde forpligtelsen i artikel 28 i protokol nr. 1 til at opbevare de relevante dokumenter i mindst tre år, idet virksomhedens fabrikker blev ødelagt ved en orkan før udløbet af denne periode. Dette forhold, der skyldes force majeure, betød, at spørgsmålet, om EUR.1-certifikaterne er udstedt på grundlag af fejlagtige oplysninger fra eksportøren, ikke længere kan besvares, og at udstedelsen af de fejlagtige EUR.1-certifikater følgelig skal kvalificeres som en fejl begået af de jamaicanske myndigheder.

53 En sådan argumentation ville imidlertid tilsidesætte den omstændighed, at OLAF — som følge af, at det ikke kunne opnå et samarbejde med ejerne af Afasia-koncernen, og henset til, at ARH's fabrikker og kontorer ikke under et gennemtvunget kontrolbesøg i samarbejde med de jamaicanske myndigheder indeholdt nogen dokumenter — koncentrerede sin undersøgelse om transportdokumenter og dokumenter i de jamaicanske myndigheders besiddelse vedrørende sendingerne af udførte varer og sammenlignede de oplysninger, der fremgik af disse dokumenter, med oplysningerne fremlagt af de kinesiske toldmyndigheder. På grundlag af disse dokumenter og denne sammenligning af oplysninger kan det konkluderes, at de oplysninger vedrørende varernes oprindelse, som ARH og andre jamaicanske eksportører har fremlagt til de jamaicanske myndigheder, ikke kunne være andet end urigtige.

54 Som den italienske regering og Kommissionen med rette har bemærket, gælder det imidlertid, at når udførselsstatens myndigheder er blevet vildledt af eksportørerne, kan udstedelsen af de fejlagtige EUR.1-certifikater ikke betragtes som en fejl begået af disse myndigheder selv. Det fremgår i denne henseende af fast retspraksis, at det kun er fejl, som kan tilskrives de kompetente myndigheders aktive adfærd, som giver adgang til, at der undlades efteropkrævning af told. Da der ikke foreligger en sådan fejl,

giver toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), ikke afgiftsskyldneren mulighed for at påberåbe sig en berettiget forventning (jf. bl.a. dommen i sagen Faroe Seafood m.fl., præmis 91 og 92, og Agrover-dommen, præmis 31). Under sådanne omstændigheder kan Afasias argumentation vedrørende forekomsten af forhold, der må tilskrives force majeure, ikke påberåbes.

55 Henset til ovenstående bemærkninger skal det andet spørgsmål besvares med, at toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), skal fortolkes således, at importøren i tilfælde af, at de EUR.1-certifikater, som er udstedt for indførsel af varerne i Unionen, er blevet erklæret ugyldige som følge af, at udstedelsen af disse certifikater var behæftet med uregelmæssigheder, og at præferenceoprindelsen som angivet på disse certifikater ikke har kunnet bekræftes under en efterfølgende kontrol, ikke kan anfægte en efteropkrævning af importafgift ved at påberåbe sig, at det ikke er udelukket, at visse af disse varer reelt havde den pågældende præferenceoprindelse.

Sagens omkostninger

56 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

1) **Artikel 32 i bilag V til partnerskabsaftalen mellem på den ene side medlemmerne af gruppen af stater i Afrika, Vestindien og Stillehavet og på den anden side Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater, undertegnet i Cotonou den 23. juni 2000 og godkendt på Fællesskabets vegne ved Rådets afgørelse 2003/159/EF af 19. december 2002, skal fortolkes således, at resultaterne af en efterfølgende kontrol vedrørende rigtigheden af varernes oprindelse, således som angivet i de EUR.1-certifikater, der er udstedt af en AVS-stat, og som i det væsentlige bestod i en undersøgelse gennemført af Kommissionen, og nærmere bestemt OLAF, i denne stat på opfordring fra denne, er bindende for myndighederne i den medlemsstat, hvortil varerne er indført, idet det tilkommer den forelæggende ret at undersøge, om disse myndigheder har modtaget et dokument, hvoraf det utvetydigt fremgår, at AVS-staten anerkender de pågældende resultater som sine egne.**

2) **Artikel 220, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2700/2000 af 16. november 2000, skal fortolkes således, at importøren i tilfælde af, at de EUR.1-certifikater, som er udstedt for indførsel af varerne i Unionen, er blevet erklæret ugyldige som følge af, at udstedelsen af disse certifikater var behæftet med uregelmæssigheder, og at præferenceoprindelsen som angivet på disse certifikater ikke har kunnet bekræftes under en efterfølgende kontrol, ikke kan anfægte en efteropkrævning af importafgift ved at påberåbe sig, at det ikke er udelukket, at visse af disse varer reelt havde den pågældende præferenceoprindelse.**

Underskrifter